

NATAŠA BEZIĆ rođena je 1966. u Kopru. Diplomirala je grafiku u klasi prof. Josipa Butkovića 1989. godine i stekla zvanje profesora likovne kulture na Pedagoškom fakultetu u Rijeci. Bavi se slikarstvom, grafičkim dizajnom, oslikavanjem interijera i eksterijera, te pedagoškim radom u osnovnoj i srednjoj školi u Bujama, gdje živi i stvara. Članica je Grožnjanskog likovnog kruga od 2003.g., Hrvatskog društva likovnih umjetnika Istre od 2001.godine, te HDLU-a u Zagrebu od 2018.

Izlagala je na 30-ak samostalnih izložbi te više od stotinu skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Dobitnica je 40 nagrada i priznanja na raznim međunarodnim natjecanjima vizualnih umjetnosti. Djela joj se nalaze na mnogim javnim i privatnim zbirkama diljem svijeta.

Kontakti

T +385 91 1287201

E natasa.bezic@gmail.com

www.bezicnatasa.com

Nakladnik:

Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Istre,
Zagrebačka 4, 52100 Pula

Za nakladnika:

Milan Marin

Postav izložbe:

Nataša Bezić

Fotografije:

Nataša Bezić

Grafičko oblikovanje:

Nataša Bezić

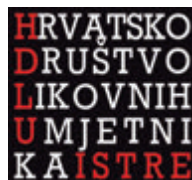
Tisak:

Digicolor, Pula

Naklada:

50 primjeraka

Pula, rujan 2022.

NATAŠA BEZIĆ

Galerija HDLU Istre, PULA-POLA
30. 9. - 24. 10. 2022

KALEIDOSKOP STANJA

Nataša Bezić predstavlja najnoviju kolekciju slikarskih radova. Veliki formati, gestualni pristup, klasične tehnologije, ulje ili akril, karakteristike su ovih radova. U izvedbi se služi slikarskim i crtačkim metodama. Iako su na svim radovima ljudi, postav ugrubo možemo podijeliti na scene koje nude radnju i na portrete, autoportrete, koji iskazuju stanja. Iako su situacije heterogene, mogu se sklopiti cjeline.

Radovi dodiruju ideje enformela gdje je oblik do neke mjere podčinjen materiji. Gesta presuđuje formi ne dozvoljavajući građenje bez tragova akcije uz vidljive karakteristike medija boje. Autorica često pušta boju da curi a kistu ili liniji dopušta traženje oblika. Tako oblikuje stanja svojih melankoličnih motiva. Pristupa im gestualno bilježeći im anatomske karakteristike ali i smisao. Očito je da je Nataša Bezić motive birala i doživjela kao umjetnik istraživač.

Lice je osnovna oznaka identiteta, dio tijela koji nas označuje kao pojedinca. Lice govori o našem unutarnjem stanju ili nosi željenu grimasu. Tijekom povijesti oblika, čovjek je najobrađivaniji likovni motiv bilo da je vizualiziran prikazima tijela ili je pažnja usmjerena na glavu. U našem slučaju, Nataša Bezić najčešće pažnju usmjeruje na lice. Već na prvi pogled jasno je da se radi o istraživanju koje zrcali raspoloženja. Autorica motivima rijetko prikazuje ambijent u kojem bi se mogli nalaziti. On ih izrezuje, izolira. Pažnju posvećuje njima samima. Modeli su zadubljeni u svoje trenutno stanje: razmišljanje, napetost, nesigurnost, komuniciranje pogledom... I sama autorica, svoje obličje, predstavlja u znakovitoj situaciji koja nikako nije lagodna.

Komentar ovim radovima traži rizik i odgovornost doticanja više područja koje autorica svjesno ili nesvjesno apsolvira kako bi došla do rezultata koje podastire. Radovi navode na socijalne konotacije. U eri smo sveopćeg uniformiziranja iskustava, dezintegracije subjekta, nestanka Ja kao sigurnog uporišta. Tijelo još ostaje jedini medij. Blokiranje individualnosti života, koje proizlazi iz moći bivših apsolutnih monarha, a zatim u formi država, čvrsti je okvir za stanje u kojemu pojedinac više nad ničim nema vlast, čak ni nad vlastitim tijelom. Tako zapadni način funkcioniranja postiže cilj: umanjiti slobode, frustrirati građana, probuditi mu grižnju savjesti. Dekretom se ukidaju prava pod raznim izgovorima, npr. zaštite sigurnosti. Možemo se upitati u kojoj mjeri je istina da je trenutni oblik kapitalizma idealan, jedini, najbolji doseg organizacije ljudstva na planeti. Očituje se problem: taj nametnuti, promovirani oblik društvenog uređenja stalno zapada u neke krize, financijske, militarističke, ekološke, zdravstvene. Pojedinci, građani odcijepljeni su od stabilnog života, sigurnosti. Globalizacija se u realnosti odnosi samo na ispunjavanje interesa multinacionalnih kompanija. Za obične ljude tu nema mjesta. Interes profita doslovno i duhovno omalovažava i ubija stanovnike planeta. Kapital, politiku i vjeru ne zanima pojedinac. Važno je krdo kojim se manipulira.

Kreirajući raznorodne prikaze lica, umjetnica problematizira ambivalentnost motiva. Ovi portreti nameću usporedbu s kozmetički obrađenim licima koja viđamo u medijima i koja podliježu trendovima. Nameće se dojam naglašene životnosti, realnosti lica koja se nižu pred nama. Trendovski štih je odbačen. Prepoznamo karakter modela i stav autorice. Ona kao da nam želi kazati da je duša, koja se ogleda na licu, ranjiva. Radovi su nastali na temelju portreta, no ovo nije izložba portreta. Pred nama je kolekcija stanja. Autorica ove radove ispunjava napetošću koja izgovara želju za promjenom. Umjetnica nas pokušava upozoriti na stanje. Problematiziranje okruženja postaje način percepcije. Ovi šutljivi likovi kao da se boje izgovoriti emociju. Osamljenost pojedinca naglašena je kroz niz, zbirku. Nataša niže prikaze lica pa ona tako postaju ne-sama. No, unutar pojedinog formata, obrazi ostaju osamljeni. Autorica sluti da samoća ostaje jedina konstanta koja nas prati. Nataša Bezić držeći se asortimana ljudskih obličja, tvori humanu vokaciju ovog ciklusa. Možemo pretpostaviti nakanu umjetnice: propitivanje. Predstavljeno inicira ideju otpora socijalnim pravilima i zadatostima. Spoznaja o promjenljivosti realnog unosi sumnju. I ovaj ciklus možemo doživjeti kao preispitivanje fizikalnih i socijalnih konvencija.

Očitavamo ideju željene neposlušnosti, drugačijosti. Prepliću se teme nesigurnosti fizičkog i duševnog postojanja uz komentar stanja unutar civilizacijskog okruženja. Za to, autorica koristi elemente na rubu nadrealizma, ali ne kao atrakciju već kao duboko poniranje u ljudsko.

Nataša Bezić inzistira na poziciji između sadržaja i značenja. Ona upozorava da postajemo poslušni marginalci, a ne akteri okruženja. Evidentiranje ovog stanja uklapa radove u recentno vrijeme. Stanja pojedinaca uzrokovana međuljudskim odnosima tematske su okosnice premise. Ideja se nizanjem, transformira u poruku. Ako smo iskreni, realno je da svi razumijemo događanja čije sekvence bivaju sastavnice ovog postava. Dogodio se slikovni niz kao komentar realnih situacija trenut(a)ka. Ovo su ponude za introspekciju koja propituju vrijeme i okruženje. Jer: umjetnica zna: scene na platnima, zapravo se ostvaruju kroz dojmove promatrača.

Ova koherentna vizualizacija ne govori određeno ni o prošlosti ni o budućnosti. Sve je kanalizirano u trenutak. Umjetnost je živa stvar. Sva je povijest umjetničke prakse, zapravo, dekodiranje iniciranih, usmjerenih poruka, koje su upućene na razumijevanje i iščitavanje poznatom ili nepoznatom promatraču. Likovna i sve ostale umjetnosti imaju u sebi ugrađen komunikacijski segment bez obzira radi li se o monologu ili ponuđenom dijalogu. Izloženi ciklus ili njegovi dijelovi postaju ideogrami. Svako izlaženje pred publiku javni je čin. Naravno, impresije promatrača se ne moraju podudarati. Očita je uložena energija koja rezultira nadprosječno promišljanje. To pripisujemo iskrenoj želji za izgovorom. Rezultati nisu zanemarivi, štoviše iniciraju zanimanje.

Značenje umjetničkog djela dekodira se pomoću svijeta umjetnosti i kulture kao mehanizama iniciranja značenja i smisla. Lica u neobičnim situacijama traže od nas, naučene na jednostavne poruke monitora, napor očitavanja. Nametanje diskretnih informacija promatraču, kojem autorica teži, nakon obilaska radova može završiti nelagodnom ali i osvješćivanjem. Čini mi se da je to upravo željeno.

Eugen Borkovsky

Self Portrait, ulje na platnu, 185 x 210 cm, 2022.